

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu VII Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Wacława Macińska (ref.)

Sędziowie: SSO Bożenna Kaczorowska

SSO Robert Kuczyński

Protokolant : Małgorzata Miodońska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 r. we Wrocławiu - na rozprawie

sprawy z powództwa Kancelarii (...)w L.

przeciwko J. K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 czerwca 2013 r. sygn. akt IV P 9/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Powód Z. K. pozwem z dnia 11 lutego 2011 r., wniósł do Sądu Rejonowego w Strzelinie o zasądzenie od pozwanej J. K. kwoty 2.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 2 grudnia 2005 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż w dniu 1 grudnia 2005 r. pozwana będąc pracownikiem Kancelarii (...) Oddział we W. pożyczyla z kasy Kancelarii kwotę w wysokości 2.000 zł K. W.. Do dnia wniesienia pozwu strona pozwana nie odnotowała zwrotu kwoty 2.000 zł.

Powód Z. K. pozwem z dnia 24 lutego 2011 r., wniósł do Sądu Rejonowego w Strzelinie o zasądzenie od pozwanej J. K. kwoty 7.800 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 29 grudnia 2005 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż w dniu 28 grudnia 2005 r. pozwana będąc pracownikiem Kancelarii (...) Oddział we W. pożyczyla z kasy Kancelarii kwotę w wysokości 7.800 zł pani M. J. (1). Do dnia wniesienia pozwu strona pozwana nie odnotowała zwrotu kwoty 7.800 zł.

Powód Z. K. pozwem z dnia 03 marca 2011 r., wniósł do Sądu Rejonowego w Strzelinie o zasądzenie od pozwanej J. K. kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 17 listopada 2004 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż w dniu 16 listopada 2004 r. pozwana będąc pracownikiem Kancelarii (...) Oddział we W. pożyczyla z kasy Kancelarii kwotę w wysokości 10.000 zł pani M. J. (2). Do dnia wniesienia pozwu strona pozwana nie odnotowała zwrotu kwoty 10.000 zł.

Nakazami zapłaty wydanymi odpowiednio w dniu 22 lutego 2011 r., 4 marca 2011 r. i 8 marca 2011 r. Sąd Rejonowy w Strzelinie nakazał pozwanej J. K. aby zapłaciła powodowi Z. K. kwoty 2000 zł (I Nc upr 62/11), 7800 zł (I Nc upr 78/11) oraz 10.000 zł (I Nc upr 117/11) wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

Od powyższych nakazów zapłaty sprzeciwy złożyła pozwana domagając się oddalenia powództw, połączenia spraw do ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz przekazania do właściwego wydziału pracy.

Zarządzeniem z dnia 20 maja 2011 r. połączono sprawę o sygn. I C upr 95/11 ze sprawą o sygn. I C upr 87/11 celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Zarządzeniem z dnia 20 maja 2001 r. połączono sprawę o sygn. I C upr 149/11 ze sprawą o sygn. I C upr 87/11 celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Postanowieniem z dnia 23 maja 2011 r. Sąd Rejonowy w Strzelinie I Wydział Cywilny uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia - Śródmieścia - Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

W piśmie procesowym z dnia 16 listopada 2011 r. strona powodowa wskazała, że doszło do omyłkowego wskazania powoda w osobie Z. K., natomiast stroną powodową jest Kancelaria (...) w L.. (k. 190)

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych powództwo oddalił, zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 2.250 złotych z tytułu kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazał stronie powodowej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa SR dla Wrocławia- Śródmieścia) kwotę 277,75 zł tytułem wydatków poniesionych w toku postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwana była zatrudniona u strony powodowej od 1 listopada 2003 r. ostatnio na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku samodzielna księgowa w Oddziale Kancelarii we W.. W powodowej Kancelarii istniała w 2004 i 2005 r. praktyka udzielania nieoprocentowanych pożyczek pracownikom Kancelarii oraz osobom zatrudnionym przez współpracującą z Kancelarią firmą (...). O udzieleniu pożyczki decydował adwokat Z. K., umowy były zawierane także z dyrektorem Kancelarii za wiedzą i zgodą Z. K..

W dniu 26 listopada 2004 r. J. K., dokonała wypłaty gotówką z kasy Kancelarii kwoty 10.000 zł, na rzecz M. J. (2), w związku z pożyczką udzieloną przez stronę powodową M. J. (2). W dniu 1 grudnia 2005 r. J. K., dokonała wypłaty gotówką z kasy Kancelarii kwoty 2000 zł, na rzecz K. W., w związku z pożyczką udzieloną przez stronę powodową K. W.. K. W. spłaciła pożyczkę w całości. W dniu 22 grudnia 2005 r. J. K., dokonała wypłaty gotówką z kasy Kancelarii kwoty 7800 zł, na rzecz M. J. (1), w związku z pożyczką udzieloną przez stronę powodową M. J. (1). M. J. (1) spłaciła pożyczkę w całości.

W okresie od 2003 r. do lipca 2007 r. J. K. dokonała przywłaszczenia kwoty nie mniejszej niż 105.000 zł na szkodę strony powodowej. Pozwana pobierała z kasy Kancelarii wielokrotnie różne sumy i wydawała na własne potrzeby. Na wiosnę 2007 r. pozwana przyznała nowej księgowej, że w kasie Oddziału we W. jest niedobór, zabrała dokumentację księgową i nie chciała jej zwrócić. Podczas spotkania ze Z. K. w dniu 18 lipca 2007 r. pozwana przyznała, że wyprowadziła pieniądze z kasy Kancelarii i mogła to być kwota ok. 100.000 zł

W dniu 6 sierpnia 2007 r. strona powodowa rozwiązała z pozwaną umowę o pracę bez wypowiedzenia, z winy pracownika, w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp. Jako przyczynę wskazano fakt, iż dnia 23 lipca 2007 r. o godzinie 11.00 pozwana samowolnie opuściła stanowisko pracy.

W dniu 7 sierpnia 2007 r. Z. K. złożył ustnie zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez J. K., a po dokonaniu przeszukania miejsca zamieszkania pozwanej, funkcjonariusze policji dokonali zatrzymania dokumentacji księgowej strony powodowej. W trakcie postępowania przez Sądem powódka przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wniosek o dobrowolne poddanie się karze, zwróciła Z. K. 23.000 zł.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 8 września 2008 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Fabrycznej w sprawie o sygn. akt II K 879/08 uznał J. K. za winną m.in. tego, że w okresie od 2003 r. do lipca 2007 r. we W. działając w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru przywłaszczyła powierzone jej pieniądze w łącznej kwocie nie mniejszej niż 105000 zł, czym działała na szkodę Kancelarii (...). Zobowiązano oskarżoną do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem, przez zapłatę na rzecz Z. K. kwoty 82000 zł w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem nie zostały wykazane przesłanki z art. 114 k.p. Strona powodowa twierdziła, że roszczenia zawarte w pozwach dotyczą dalszych należności, niż te które mieściły się w kwocie 105.000 zł i wynikały z przestępstwa przywłaszczenia, za które pozwana została prawomocnie skazana. Jednak zdaniem Sądu I instancji strona powodowa nie udowodniła, że pozwana przywłaszczyła więcej niż 105.000 zł oraz że byłyby to pieniądze dochodzone pozwami w związku z pożyczkami udzielonymi K. W., M. J. (1) i M. J. (2). Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy wskazał, że to nie pozwana w tajemnicy przed pracodawcą pobrała pieniądze z kasy i udzieliła we własnym imieniu pożyczek na rzecz swoich koleżanek, ale to strona powodowa udzieliła wspomnianym osobom pożyczek, co było praktyką w powodowej Kancelarii. Nie potwierdziły się również kolejne twierdzenia strony powodowej, że pozwana miała przywłaszczyć sobie spłaty dokonywane przez M. J. (1), K. W. i M. J. (2). Fakt, iż J. K. przyznała się w rozmowach z pracownikami Kancelarii, a następnie w toku postępowania karnego, do przywłaszczenia nie dowodzi automatycznie stanowiska strony powodowej. Można wywieść tylko tyle, że dokonała ona przywłaszczenia 105.000 zł, przy czym w tym zakresie Sąd i tak jest związany ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego z dnia 8 września 2008 r. Co więcej, jeżeli przyznanie J. K. do popełnienia powołanego czynu miałyby świadczyć o przywłaszczeniu kwot dochodzonych pozwami, to oznaczałoby, że sumy te zawierają się w obowiązku naprawienia szkody orzeczoną wyrokiem z dnia 8 września 2008 r. Brak jest dowodu, że oprócz łącznej kwoty 105.000 zł pozwana miała spowodować dalszy niedobór w kasie Kancelarii i nie istnieje dowód, który by świadczył o tym, że kwoty spłacane w związku z omawianymi pożyczkami, nawet jeżeli zostały przywłaszczone przez pozwaną, wykraczały poza sumę 105.000 zł.

Brak pokwitowań spłat powołanych pożyczek w dokumentacji księgowej odzyskanej dzięki Policji przez stronę powodową od pozwanej nie świadczą kategorycznie o przywłaszczeniu przez J. K. kwot uiszczanych przez pożyczkobiorców wskazanych w pozwach. Nie ma jakiegokolwiek świadka, który widziałby jak J. K. zabiera te konkretne kwoty, które wpłacały K. W. i M. J. (1). Obie z całą pewnością spłaciły pożyczki, a nie ma dowodów, że wspomniane środki zatrzymała dla siebie i nie wynika z tego, że nawet jeżeli to uczyniła, to łączny niedobór przekraczał sumę 105.000 zł. Natomiast skoro świadek M. J. (2) zaprzeczyła, iż brała pożyczkę od strony powodowej czy od pozwanej, a dokumentacji wynika, że pożyczka taka została udzielona przez dyrektora kancelarii Sąd uznał, że mogła ona jej nie zwrócić, co jednak oznacza, że tym bardziej pozwana nie mogła przywłaszczyć kwoty 10.000 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na błędnym przyjęciu że pozwana nie przywłaszczyła należących do strony pozwanej kwot objętych żądaniem pozwu, w sytuacji gdy kwoty te nie wpłynęły na konto kancelarii
- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego sprawy, w szczególności nie danie wiary przesłuchaniu strony powodowej.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym koszty zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego w sprawie, wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne znajdujące potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, które ocenił zgodnie z obowiązującymi zasadami, wskazał dowody, na których się oparł a nadto wyjaśnił podstawy prawne wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Ustalenia faktyczne przeprowadzone przez Sąd I instancji nie odbiegają w zakresie zgodności z obiektywnym, prawdziwym i rzeczywistym stanem. W szczególności ustalenia te nie tylko korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym ale także nie przekraczają granic swobodnej oceny dowodów, której normy wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wiążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok SN 10.06.1999 r., II UKN 685/98, LEX 41437).

Nie zachodzi zarzucane w apelacji naruszenie art. 233 k.p.c. Dokonana przez Sąd I instancji ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego w pełni odpowiada wymogom zawartym w przepisie art. 233 k.p.c., a zarzuty apelacji w tym zakresie stanowiły w istocie polemikę z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym i dokonany rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego.

Sąd I instancji szczegółowo przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy i prawidłowo ustalił, że gdyby strona powodowa podnosiła, iż kwoty dochodzone pozwami mieszczą się w kwocie 105.000 zł (wskazanej w opisie czynu za który pozwana została prawomocnie skazana wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 8 września 2008 r.) to wówczas w sprawie zachodziłby stan res iudicata, natomiast w przypadku gdy pracodawca wskazuje, że kwoty z pozwów stanowią dalsze przywłaszczone przez pozwaną kwoty ponad kwotę 105.000 zł to winien okoliczność tą udowodnić. Oprócz tego powinien również udowodnić, że były to pieniądze z udzielonych K. W., M. J. (1) i M. J. (2) pożyczek. Sąd I instancji wskazując na jakich dowodach oparł swoje rozstrzygnięcie trafnie uznał, że brak jest dowodów na poparcie twierdzeń strony powodowej. Prawidłowo ustalił, że u strony powodowej istniała praktyka udzielania pożyczek na rzecz pracowników kancelarii oraz firmy współpracującej (...) Lex. O pożyczkach tych wiedział Z. K. wyrażając na nie zgodę. Takie właśnie pożyczki udzielone zostały przez stronę powodową K. W., M. J. (1) oraz M. J. (2). Umowy zawierała dyrektor kancelarii, która w rozmowie z pozwaną pytała m.in. o pożyczki wskazanych osób, co przeczy początkowemu stanowisku pracodawcy, że pozwana w tajemnicy pobrała pieniądze z kasy Kancelarii i samowolnie udzieliła pożyczek koleżankom. Nie sposób również uznać, aby pozwana przywłaszczyła spłaty dokonywane przez wskazanych pożyczkobiorców. Nie świadczą o tym braki w dokumentacji księgowej w zakresie potwierdzeń spłat pożyczek. Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, że przyznanie się przez pozwaną do przywłaszczenia kwoty 105.000 zł nie oznacza, że dochodzone w niniejszym postępowaniu kwoty nie zawierają się już w tej kwocie. Brak bowiem dowodu, że oprócz wskazanej kwoty pozwana miała spowodować dalszy niedobór w kasie Kancelarii. Nie potwierdza tego dokumentacja, a brak świadków, którzy widzieliby jak pozwana zabiera kwoty wpłacane przez K. W. i M. J. (1). Oprócz tego Sąd I instancji trafnie zauważył, że nawet jeśli pozwana przywłaszczyłaby te wpłaty, to pracodawca nie udowodnił, że łączny niedobór przekraczał 105.000 zł. Dotyczy to także pożyczki M. J. (2). Wprawdzie twierdziła ona, że nie wzięła pożyczki od strony powodowej, to jednak dokumentacja wskazuje, że pożyczki udzieliła jej dyrektor Kancelarii. Jeśli M. J. (2) nie wywiązała się z zawartej umowy, to również pozwana nie mogła przywłaszczyć kwoty 10.000 zł, a jeśli ją spłaciła, to nie ma dowodów, że pozwana zatrzymała te pieniądze dla siebie i nie mieściły się one w szkodzie, której dotyczył prawomocny wyrok karny.

Z uwagi na bezzasadność apelacji strony powodowej podlegała ona oddaleniu na zasadzie art. 385 k.p.c., o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy oparł na przepisie art. 98 k.p.c. oraz § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 -j.t.).